

Het Moordpension

(Mord ist kein Zufall)

Crimineel blijspel in drie bedrijven

door

ERICH KOCH

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET MOORDPENSION- MORD IST KEIN ZUFALL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ERICH KOCH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 2007 by Wilfried Reihner Verlag
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Toos - pensionhoudster, op een kwade dag geconfronteerd met de ene moord na de andere

Ralf - haar zoon en geacht wordend te studeren voor advocaat, ofschoon zijn geweten daarvoor niet rekbaar genoeg is

Anita - pensiongast van het soort, dat men liever ziet gaan dan komen

Marnix - haar noodgedwongen begeleider en zijn lijden met geduld dragend

Louise - oudere dame van betere komaf; de naam van Klingendael laat daar geen twijfel over bestaan

Rebecca - haar ouderloos nichtje, waarvan wordt aangenomen, dat ze voor arts studeert; zeker is in elk geval, dat ze hopeloos verliefd is

Weber - plastisch chirurg, die in de buurt met zijn wagen gestrand is

Jordan - commissaris van politie en opgezadeld met een schier onoplosbare zaak

DECOR:

Het verhaal speelt in de smakelijk ingerichte ontbijt-, c.q. oponthoudsruimte van een klein pension. Er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links de deur naar het privégedeelte. In de korte kant rechts deur naar de kamers van de gasten. In de brede achterwand links deur naar de keuken. Dat kan desnoods een open doorgang zijn. Geheel rechts de deur naar buiten. Van het interieur maken deel uit een grote ontbijttafel, met vijf tot zes stoelen, ofschoon er daarvan maar vier voor het ontbijt tijdens het eerste bedrijf benut worden. De andere mogen dus ook als reserve aan de kant staan. Verder staat er tegen de achterwand ook nog een klein tafeltje. In het eerste bedrijf met wat kopjes, schoteltjes etc., ter completering van de ontbijttafel; vanaf het tweede bedrijf met flessen drank en bijbehorende glazen. Verder dient er ook een bank te zijn, al dan niet met bijzettafeltje en bijpassende fauteuils, afhankelijk van de beschikbare ruimte, en ergens staat of hangt een telefoon. Verdere aankleding van de kamer, met bijvoorbeeld een kast of dressoir enz., kan naar eigen goeddunken, al naar gelang de mogelijkheden ter plekke.

EERSTE BEDRIJF

Rebecca in nachthemd op van links, kijkt voorzichtig of er niemand is, verdwijnt dan vlug in rechts.

Toos: *(op uit keuken, met kan koffie en kan thee, zet die op de al voor het ontbijt gedekte tafel, roept in links)* Ralf! Rahaalf, waar blijven de broodjes? *(haalt nog wat kopjes en schoteltjes van het kleine tafeltje, zet die op de grote tafel, mopperend)* Waar blijft hij nou?

Ralf: *(op van links, in shorts en op sandalen, z'n singlet nog over het hoofd trekkend en met wilde haren)* Wat is gaande? Waarom schreeuw je zo?

Toos: *(onthutst)* Lieve hemel, zeg, hoe zie je eruit?

Ralf: Hoe zou ik eruit zien? Natuurlijk als de arme zoon van een pensionhoudster, die de status van weduwe voert.

Toos: Ralf, ik ben nu niet in de stemming voor grapjes. Hoe zit het met de broodjes?

Ralf: Broodjes? Wat voor 'n brood... Ach zo, de broodjes bedoel je. Die heb ik van louter eh...

Toos: Loop je nog te dromen? Wakker worden, jongen! Ik zit op de broodjes te wachten. En je hebt beloofd, me tijdens de vakantie een beetje te zullen helpen.

Ralf: Natuurlijk ma. *(al naar buitendeur)* Ik haal ze meteen.

Toos: Ho ho, wacht even, wat ga je doen?

Ralf: Je zei toch, dat ik broodjes moest halen.

Toos: Maar toch niet zoals je er nu bij loopt!

Ralf: Waarom niet? Ach zo! *(spuugt in z'n handen, strijkt er z'n haren mee glad en dan af)*

Toos: *(hoofdschuddend)* Precies z'n vader. Die leefde met z'n hoofd en benen ook in twee verschillende werelden.

Marnix: *(met Anita op van rechts, beiden eenvoudig maar correct gekleed, laat haar voorgaan)* Ga je gang, Annie.

Anita: Marnix, ik heet Anita! Ik zeg tegen jou toch ook niet Marnie. Goedemorgen, mevrouw Wildschut.

Toos: Goedemorgen, mevrouw Fijnhout. En, hebt u goed geslapen?

Marnix: Dank u, zeer goed. Ik slaap altijd als een mar...

Anita: Marnix, mevrouw Wildschut had het tegen mij. En maak alsjeblieft de deur dicht. Dit is toch zeker geen stationshal.

Marnix: Neem me niet kwalijk, Annie, eh, Anita. *(blijkt met gebalde vuisten ten hemel, sluit de deur)*

Anita: Ik heb zeer slecht geslapen. Weet u, mijn man snurkt dusdanig, ofschoon ik 't hem verboden heb, dat van een...

Marnix: *(onderbrekend)* Dat lijkt me stug zeg. Ik heb mezelf nog nooit horen snurken.

Anita: Marnix, als ik zeg, dat je snurkt, dan snurk je! Wil je me hier, ten overstaan van mevrouw Wildschut, als leugenaarster neerzetten?

Marnix: Natuurlijk niet, Annie, eh, liefje.

Toos: Mijn man heeft ook gesnurkt. Maar alleen als hij gedronken had.

Anita: Dat zou me nog net mankeren, dat m'n man alcohol dronk.

Marnix: Mij ook.

Anita: Wat bedoel je daarmee, Marnix?

Marnix: Ik wou zeggen, dat mankeerde er nog maar aan, dat ik alcohol zou moeten drinken om te kunnen snurken.

Anita: Je geeft dus toe, dat je snurkt?

Marnix: *(met begerige blik op de tafel)* Als ik honger heb geef ik alles toe.

Anita: *(tot Toos)* Deze man wordt alleen door z'n neigingen beheerst. Sinds jaren probeer ik hem wat manieren bij te brengen, maar tot nu toe zonder resultaat.

Toos: Ja ja, mannen zijn moeilijk op te voeden. En heeft men hen eindelijk zover, dan worden ze weer net als kinderen.

Marnix: Of ze gaan dood, en dat kan ook een verlossing zijn.

Anita: Marnix, je brengt me vroegtijdig in het graf. *(hij richt z'n ogen met gevouwen handen hoopvol ten hemel)*

Toos: Kom, neemt u maar plaats. U kunt al beginnen. Alleen de broodjes mankeren nog, maar die komen zo. *(af in keuken)* En als u me nu wilt verontschuldigen...

Marnix: *(in z'n handen wrijvend)* Ha, ik heb honger als een paard. *(gaat zitten en grijpt 'n snee brood; Anita staat achter haar stoel en kucht eens; hij, met mes in de hand, zoekend)* Waar is nou het smeersel?

Anita: Marnix!

Marnix: Ja, ik weet, dat noemt men boter.

Anita: *(indringend)* Marnix!

Marnix: *(kijkt op, gooit de snee terug, springt op, gaat, met het mes in de hand, naar haar toe)* Neem me niet kwalijk.

Anita: Marnix, doe dat mes weg. Wil je me soms vermoorden?

Marnix: *(in zichzelf)* Ooit doe ik het! *(weer normaal)* Neem me niet kwalijk, Anita. *(legt het mes weg, trekt haar stoel terug en schuift hem, terwijl zij gaat zitten, weer bij)*

Anita: Marnix, jouw gedrag laat vandaag veel te wensen over. En dat, terwijl ik me door m'n ziekte weer zo ellendig voel.

Marnix: *(in zichzelf)* Vanavond laat ik me vollopen en dan zal me jouw ziekte worst wezen. *(neemt zelf ook weer plaats)*

Anita: Wat zei je?

Marnix: *(haar koffie schenkend)* Ik zei, misschien dat 'n kop koffie je er wel van kan genezen.

Anita: Dat betwijfel ik ten zeerste. *(haastig)* Alsjeblieft maar 'n half kopje. *(hij wil zichzelf ook 'n kop schenken)* Marnix, je weet toch, dat je maag geen koffie verdraagt. Daar staat de thee.

Marnix: Neem me niet kwalijk, Anita, mijn maag had ik helemaal vergeten. *(schenkt zich thee)* Als jij me niet tijdens elke maaltijd waarschuwde, zou ik niet eens weten, dat ik nog 'n maag had.

Anita: Zie je wel, zonder mij ben je niet eens levensvatbaar.

Marnix: Nou ja, wat jij zoal leven noemt.

Anita: Ik weet in elk geval wat goed voor je is. En moet je nu zien, voor de zoveelste maal zijn de broodjes weer niet op tijd. Ik ben niet van plan dat nog langer te slikken.

Marnix: Waarom moeten we ook altijd om klokslag zeven aan het ontbijt zitten. Ik zou graag nog een paar uurtjes...

Anita: Marnix, al m'n grootmoeder heeft iedere morgen om zeven uur ontbeten! Discipline is het halve leven.

Marnix: Ik ben niet zo kapot van 'n half leven.

Anita: Als er staat: ontbijt vanaf zeven uur, dan mag men toch ook verwachten, dat de broodjes er op dat tijdstip zijn.

Marnix: *(grijpt de snee weer)* Tot ze er zijn, zal ik maar 'n snee brood eten.

Anita: Dat is ook het beste voor je gevoelige gal.

Marnix: Mijn gevoelige gal heeft niets met eten te maken. *(smeert boter op de snee, terwijl zij aan haar koffie nipt)*

Anita: De koffie is weer te sterk. Je reinste gif voor m'n bloeddruk.

Marnix: Je kunt toch ook thee drinken. *(zoekend)* Waar is de jam?

Anita: Marnix, denk aan je cholesterolspiegel. Of boter, of jam!

Marnix: Dan neem ik 'n schijf ham. Deze hier ziet er goed uit, met 'n randje vet. Zo heb ik ham het liefst.

Anita: Vette ham? Wil je met alle geweld zelfmoord plegen?

Marnix: Neem me niet kwalijk. *(kauwt lusteloos op z'n beboterde snee)*

Louise: *(elegant en stijlvol gekleed op van rechts, roept nog achter zich)* Rebecca, waar blijf je nou?

Rebecca: *(ook op, vlot gekleed)* Ja ja, tante Louise, ik ben er al.

Louise: Goedemorgen samen. Zo te zien smaakt het al.

Anita: Goedemorgen, mevrouw van Klingendael. Marnix, zou je mevrouw van Klingendael niet eens even helpen? *(hij springt op,*

trekt 'n stoel terug en schuift hem, terwijl Louise gaat zitten, weer bij; Rebecca neemt zelf plaats)

Marnix: *(schenkt voor beiden koffie, Rebecca bezorgd opnemend)*

En, juffrouw, hebt u ook wel 'n goede nachtrust genoten?

Rebecca: *(als in trance)* Ja, genoten heb ik. En noemt u me maar Rebecca. U zou immers m'n vader kunnen zijn.

Marnix: Graag.

Anita: Ons huwelijk is helaas kinderloos gebleven. Maar aan mij heeft het niet gelegen.

Louise: *(begint tijdens het gesprek met Anita te ontbijten; Marnix steekt ondertussen telkens stiekem 'n stukje ham in z'n mond)* Ik heb helaas ook geen kinderen. Mijn man is eh... is me helaas vroegtijdig overleden.

Marnix: *(met volle mond)* Ik zou graag met 'm geruild hebben.

Anita: Marnix, hoe vaak heb ik je al gezegd niet met 'n volle mond te spreken! *(tot Louise)* Maar daarvoor in de plaats hebt u dan wel 'n charmant nichtje.

Louise: Ja, Rebecca is m'n enige zonneschijn. Ik heb haar bij me opgenomen, toen haar ouders bij een verkeersongeval om het leven waren gekomen.

Anita: Oh, dat spijt me. En, hoe bevalt het u dan zoal bij uw tante, juffrouw Rebecca? Wilt u voor altijd bij haar blijven? *(Rebecca zit volkomen afwezig aan tafel en heeft niets gehoord)*

Louise: Rebecca, wil je mevrouw Fijnhout geen antwoord geven? *(geen reactie)* Rebecca!

Rebecca: *(verwezen)* Ja, voor altijd en eeuwig!

Louise: Nou ja, we zullen maar eens afwachten. Maar kind, wil je niets eten?

Rebecca: Wat? Eh, hoe bedoelt u, tante?

Louise: Je moet wat eten, m'n kind.

Rebecca: Ik heb geen honger.

Anita: Zie je, Marnix, *(hij wil net 'n stuk ham in z'n mond stoppen, legt dat nu in een en dezelfde beweging achter in z'n nek)* die jongedame weet zich te beheersen.

Marnix: Ik eet toch alleen maar brood. *(neemt het stukje ham stiekem met 'n servet van zijn nek, stopt het in z'n zak)*

Anita: *(met blik op Rebecca)* Dat lijkt wel de een of andere vorm van verliefdheid te zijn.

Louise: Onmogelijk. Mannen spelen in ons leven geen rol, nietwaar Rebecca? *(geen reactie)* Maar kind, wat heb je vandaag toch?

Rebecca: Precies. Nu zou hij langzamerhand wel eens mogen komen.

Louise: Rebecca, je lijkt wel overwerkt. Ontspan toch eens 'n beetje.

Toos: *(op uit keuken, met jam)* Neemt u mij niet kwalijk, ik had de jam vergeten. En, mevrouw van Klingendael, smaakt de koffie?

Louise: Uitstekend! Dank u.

Anita: Voor mij is hij te sterk. Mijn bloeddruk weet u. Marnix, kauw alsjeblieft met je mond dicht, ja.

Ralf: *(op van buiten, met papieren zak)* Zo, hier zijn de broodjes. *(geeft ze aan Toos; blijft Rebecca daarna met verliefde ogen opnemen)*

Toos: *(doet de broodjes bij het tafeltje in een mandje, zet dat op tafel)*
Zo, meneer Fijnhout, en nu tast u maar eens flink toe.

Anita: Marnix, denk aan je spataderen!

Marnix: *(terzijde, in zichzelf)* Morgen help ik haar om zeep! *(Rebecca smeert, helemaal in gedachten, boter op haar handpalm)*

Anita: Marnix, wil je alsjeblieft duidelijk spreken, zodat we je allemaal verstaan kunnen.

Marnix: Ik zei, met verkeerde voeding kan men zichzelf om zeep helpen. *(frommelt stiekem met en met twee broodjes in z'n zak)*

Anita: Dat waren de eerste verstandige woorden, die ik sinds lang van je gehoord heb.

Toos: Ralf, ga je nu eindelijk eens netjes aankleden!

Ralf: *(met z'n ogen op Rebecca)* Ja ma, ik ga de broodjes zo halen.

Toos: Jongen, zo ken ik je helemaal niet. Ik geloof, dat de studie teveel van je vergt.

Ralf: *(wezenloos)* Wat voor 'n studie?

Louise: Uw zoon studeert? Rebecca ook. Zij wil arts worden, nietwaar Rebecca?

Rebecca: Nee, ik wil geen broodje. *(doet een lepeltje jam op haar handpalm)*

Louise: *(onthutst)* Rebecca, wat doe je nu? Dat is toch te gek!

Rebecca: *(komt tot bezinning)* Oh, neem me niet kwalijk. Ik dacht, dat ik 'n snee brood in m'n hand had.

Louise: *(hoofdschuddend)* M'n kind, ik wist wel, dat je dringend aan vakantie toe was.

Ralf: Zal ik je, eh, ik bedoel, zal ik uw hand afwassen?

Toos: Je gaat je nu eerst zelf wassen en aankleden. *(dirigeert hem af in links)* Juffrouw Rebecca, u kunt uw handen wassen in de keuken.

Rebecca: *(af in keuken)* Graag, dank u.

Anita: Marnix, het ontbijt is voorbij. Ik heb genoeg gehad.

Marnix: Nu al? Ik zou best nog wel een broodje met honing lusten.

Toos: Dan eet u toch, meneer Fijnhout. Honing is gezond en een goed ontbijt is ook een goed begin van de dag.

Marnix: U hebt helemaal gelijk, mevrouw Wildschut. (*neemt 'n broodje*) U bent 'n vrouw, zoals ik ze me altijd al...

Anita: (*onderbrekend*) Marnix, ik wil opstaan!

Louise: Wat is, m'n beste, mankeert er soms iets aan uw benen?

Anita: Nee, maar wel iets aan zijn gedrag. (*dringend*) Marnix!

Marnix: (*legt het broodje terug*) Neem me niet kwalijk, ik kom eraan. (*is opgesprongen, trekt haar stoel terug*)

Anita: (*opstaand*) Jij leert het nooit. Ik vraag me af waarom ik m'n kostbare tijd met jou verdoe.

Marnix: (*schuift stoel terug*) Ik zou ook wel iets beters voor je weten.

Anita: Och ja, mevrouw Wildschut, nu ik er net aan denk, wat was dat voor 'n vreselijke schreeuw vannacht?

Toos: Wat bedoelt u?

Marnix: Een schreeuw? Ik heb niets gehoord.

Anita: Natuurlijk niet. Jij lag weer zoals gewoonlijk te zagen.

Toos: Ik heb echt niets gehoord. Weet u, als ik te bed ga, ben ik altijd hondsmoe en val meteen in coma.

Louise: Ik had 'n slaappil genomen en heb ook niets gehoord.

Toos: Misschien hebt u zich wel vergist.

Anita: Wat ik gehoord heb, heb ik gehoord. Het was een ijselijke schreeuw, waarvan de rillingen over m'n rug liepen. Daarna hoorde ik nog enig gerochel en toen was het weer stil.

Marnix: Gerochel? Heb je dan weer die nachtmerrie gehad, waarin we samen in het moeras ten onder gaan?

Anita: Als iemand door het moeras verzwolgen wordt, ben jij dat! Ik was klaarwakker.

Louise: Misschien spookt het wel in dit pension.

Toos: Dat zou er nog net aan mankeren. Ik heb al meer dan genoeg aan de figuren die hier over de vloer komen. (*schrikt van zichzelf*) Ik bedoel eh, ik wou zeggen... (*er wordt aangeklopt, roept*) Binnen!

Jordan: (*op van buiten, in trenchcoat en met hoed op*) Goedemorgen, de dames. Wie van u is, als ik vragen mag, de eigenaresse van dit pension?

Toos: Dat ben ik. Toos Wildschut. Waarmee kan ik u van dienst zijn?

Jordan: (*neemt z'n hoed af*) Commissaris Jordan, afdeling moordzaken. Waar is het lijk?

Toos: Luister, meneer Jordan, m'n hoofd staat nu niet naar spoken en nog minder naar lijken.

Jordan: Van spoken is mij tot nu toe nog niets bekend.

Weber: *(na kort klopje op van buiten, met klein koffertje)* Ha, goedemorgen samen. *(zoekend naar iemand die aanspreekbaar is)* Als ik me even mag voorstellen: dokter Weber. Ik heb hier in de buurt pech gekregen aan m'n wagen. Kunt u me misschien aan onderdak helpen, tot het euvel verholpen is.

Toos: Natuurlijk, dat zal wel gaan.

Weber: Geweldig. En zou ik dan ook even m'n handen mogen wassen? *(laat ze zien)* Ik heb me een beetje smerig gemaakt.

Toos: Jazeker. *(doelt erop)* Daar is de keuken.

Weber: *(af in keuken)* Dank u.

Jordan: Ik heb er een hekel aan om tijdens een onderzoek onderbroken te worden. Maar goed, wie heeft ons gebeld en waar is het lijk?

Louise: Meneer de commissaris, weet u ook wel zeker, dat u hier op het juiste adres bent?

Jordan: Mevrouw, ik vergis me nooit! Ik werk als een uurwerk: consequent, betrouwbaar en precies.

Anita: Marnix, daar kun jij een voorbeeld aan nemen.

Marnix: *(lijdzaam)* Zeker, Anita.

Weber: *(terug uit keuken, tot Toos)* Een charmante keukenhulp hebt u. Alleen 'n beetje vreemd, dat ze alleen maar zucht en daarbij haar hand staat af te likken. Maar eh, kunt u me dan nu m'n kamer wijzen?

Toos: *(doelt op rechts)* Daar zijn de verblijven van de gasten. *(gaat er al naartoe)* U hebt kamer vijf, de sleutel steekt op de deur.

Weber: *(met koffertje af)* Doet u geen moeite, ik vind het wel. Dank u.

Jordan: Ik heb er een hekel aan om tijdens een onderzoek onderbroken te worden. Waar waren we ook alweer gebleven?

Marnix: Bij het uurwerk.

Jordan: Uurwerk?

Louise: U zei, dat u gebeld werd.

Jordan: Dank u. *(heeft notitieboekje tevoorschijn gehaald, leest)* Vanmorgen werd onze afdeling gebeld vanaf de locatie 5751603.

Toos: Dat is ons telefoonnummer, maar ik heb niemand gebeld.

Jordan: Het was een mannenstem, dus vraag ik nu voor de laatste maal...

Ralf: *(op van links, op sokken en in overhemd)* Ma, waar is m'n oude jeans?

Toos: Die heb ik meegegeven aan de ophaaldienst voor oude kleding.

Ralf: *(ontzet)* Waaat? M'n allerbeste jeans? Dat hou je toch niet voor mogelijk!

Toos: *(kregel)* Ralf, ik heb nu geen tijd om met jou over een oude broek in discussie te gaan. Wij zoeken een spook, eh, een lijk bedoel ik.

Ralf: Ah, jullie doen dat spelletje: zoek de moordenaar!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto